

Szénási Miklós

Derékig érő csalántenger

Te vagy az Egyetem sugárút,
a Nagyerdő, a kanyarodó villamos
és a Pálma cukrászda.
Fűvel benőtt játszótér,
derékig élő csalántenger.
A Hadházi úton végigrohanó
naplemente. Álom vagy,
akivel ébredek (hangozzon
bármilyen közhelyesen ez).

A Kert vagy és a Völgy,
a csatorna melletti út.
Sárga kavics a múzeum előtt,
árnyékos boltív a tekinteted.

Autó vagyok, befordulok a telephelyre.
A rakomány ládáiban várja
sorsát. Tűz a nap, izzik a július.

Te és én

A ház magasra tör, fogalmam
sincsen, hány emeletes.
Ott találkozunk a trafiknál, ahol
nyalókát kapnak a gyerekek.

SZÉNÁSI MIKLÓS (1967) író, költő, lapszerkesztő. Legutóbbi (Heller Zsolttal közösen jegyzett) kötete: *Állítsuk meg az időt* (2021).

Innen tudom, hogy csak álom ez.
Elképzelem, hogy nem az,
hogy nem történt meg, ami történt,
hogy most először látlak,
és emlékezni fogok rád, meg
a nagyapádra, aki nehezen járt.

Legközelebb a Kossuth utcán futunk össze.

Már hasonlítasz arra, aki leszel,
és akinek majd évek múlva azt mondom,
te voltál az, aki a játszótéren
magasra hajtottad a hintát, és
én voltam az, aki a mászóknak
támaszkodva figyeltelek.

Másfél perc

A kanyar után lassítok, onnan már
nincs messze. Nincs messze semmi,
vagy talán túlzottan is. De már nem sietek.
Jobbra erdő, nem az, de olyan, még soha
nem gyalogoltam a végéig, balra járda és kerítések.
A téren játékok, néhány gyerek futkározik.
Szemből busz, lassan fordul a megállóba.
Nem tudom, akarom-e elképzelni, húsz év múlva
mi lesz. Húsz éve azt hittem, örökké vizes
pólóban rohanok. Örökké fúj a szél, fordul az égen
a Göncölszekér, egyike a kevés csillagképnek,
amit felismerek. Kivételes nap ez, pont olyan,
mint a többi. Másfél perc, és megérkezek.